

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Megilat Ta'anit

Avraham Segal <mi-Ḳraḳo>

[Ḳenigsberg], [1858?]

ינש קרפ

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12381)

מגילת פרק ראשון תענית ד

שבת למעלה מה [יב] להלן רגל ותחלת הרגל בסמוך לו וכשאתה קורא ממחרת השבת ממחרת יום הראשון של פסח:

סליק פרק ראשון.

פרק שני

א"יך בשבעה באייר חנוכה שור (פי' חונת) ירושלים דלא למספר. בשני מקומות כתוב במגילה הזאת חנוכה ירושלים דלא למספר, אחד כשעלו ישראל מהגולה, ואחד כשפרצוהו מלכי יון וגדרוהו בית חשמונאי שני' (כחני' ו') ותשל' החומ' בעשרים וגו', ואעפ"י שנבנתה החומה עדיין השערים לא עמדו שכן הוא אומר (סס) גם עד העת ההיא לא העמדתי השערים ואומר (ססז) הוא יבנגו ויטללנו [ויעמידו דלתותיו] מנעליו וגו' ואומר (ויקחו) ויפקדו

פי' מדר"א

צ"י צסוף הרגל כשחל פסח צ"צ צצנת עכ"ל רש"י. והתוספות פירשו לה מה להלן רגל וכו' ולדצריה' זימנין דהוה אחר הרגל כגון חל פסח צ"א צצנת עכ"ל, ועיין בחידושי' שלי צנאי קמפלגי רש"י ותוספות דלנו' תוספת אמרו כגון שחל פסח צ"א צצנת: [יב] מה להלן רגל ותחלת הרגל צסנוך לו. צננחות ונסיי' חף כחן רגל ותחלת הרגל צסנוך לו, פי' כחני' שצת לנטי' עד ונומרת הצצת הסציעית וגו' וסקרצת' ונחה חדשה דהיינו הענר' ונאמר שצת לנעלה וספרתם לכם ונומרת הסצת וגו' מה להלן צצצ' של נטה האמור צצתי לחם רגל ותחיל' רגל סנוך לאותו שצת דהיינו הענרת הנתחלת לנמרת הסציעי' לאחר שעצר' שצוע לאותו שצת היינו סצו', חף שצת שלנעלה האמורה צענוור רגל ותחלת הרגל סנוך לו דהיינו יום ראשון של פסח סיהא סנוך לרגל ענוור אלף ונומרת הסצת ונומרת י"ט קאנו' די"ט קרוי שצת דכתיב ציום הראשון שצתון, וצגנו' ונסקינן לכולהו חית לכו פירכא לצר דר' ישנעאל וריצ"צ לית לכו פירכא, דחי ונדריצ"ז דילנו' כחציי דחוני' חציי ונו' לננינוני יונא וכו' ונורה ליוני שצועי, חי ונדרי צלעזר ור' יהושע וננאי דצ"ט ראשון קאי דלנוא צי"ט אחרון קאי. ופרש"י חי ונדר' חליעזר דאמר תלוי צצ"ד נהי דאפקיתי' ונצת אלף וננאי דנומרת יום הראשון ונוה דילנוא וני"ט אחרון, וכן לר' יהושע דאמר צסנוך לצחחא נכרת דילנוא וני"ט האחרון קאמר קרא דהוה נני היכר קצוע הוא יום כ"א צניסן, וצתוספות סס כתב רצינו ונשולס גירכא אחרת ונה סניס וקדש יוצל ונאריך סס ע"ס:

[ויפקדו] המשררים והשוערים (ועושי המלאכה), וכשגמרו לבנות אותו היו עשאוהו י"ט בארבעה עשר ביה נכיסת פסחא ועיר דלא למספר, וזו השי' רבי יהושע את ר' אליעזר [א] שהיה ר"א אומר אבר מן החי טמא ואבר מן המת טהור, א"ל ר' יהושע אם אבר מן החי טמא ק"ו מן המת מה אם מן החי שהוא טהור אבר הפורש ממנו טמא המת שהוא טמא לא כ"ש, [ב] וכתב במגילת תענית פסח ועירא דלא למספר ק"ו לפסח רבא. ועוד דבר אחר השיב ר' יהושע שהי' רבי אליעזר אומר זכין לקטן ואין זכין לגדול, ואמר לו ר' יהושע אם לקטן אמרת ק"ו לגדול, וכמצות פסח גדול כן מצות פסח קטן: בעשרים והלחא בי' נפקו בני הקרא מירושלים הוא דכתי' (ד"ס ח' י"ח) וילכוד דוד את מצודה ציון היא עיר דוד זה מקום הקראים עכשיו, שהיו מצירים לבני ירושלים ולא היו ישראל יכולין לצאת ולבוא מפניהם ביום אלא בלילה, וכשגברה ביה חשמונאי הגלו אותם משם, ואותו היום שעקרום עשאוהו י"ט: בעשרים ושבעה ביה איתגמל כלילאי מיהודא ומירושלים, (שבימי מלכות יון היו מביאים עטרות של ורד ותולין אותן על פתחי ע"ז שלהם ועל פתחי החנויות ועל פתחי החצירות ושרין בשיר לע"ז וכותבין על מצחו של שור ועל מצחו של חמור שאין לבעליהן חלק באלהי ישראל

כמו

פ"י מהר"א

פ"ב [א] טהיה רבי אליעזר אומר אבר מן החי טמא ויהי טהור. פי' כשאין עליו כזית צמר אזל חס יש עליו כזית צמר הכל נודים טהור טהור נטור כזית צמר ונטונא צנגע וצונשא וצאוסל כדין הנות בעלמו, חע"פי טיס צאצר עלם ונטונא כשעורה כהי דנטונא צנג' וצונשא ו"ו צאוס' לח ונטונ' אזל אצר ון הכי עיק' טוונאחר הוא נטוס אצר ולח נטור' צמר דצמר ספורט ון הכי הוא טהור' לכן הוא ונטונא נטוס אצר צנגע וצונשא וצאוסל חפי' חן עליו כזית צמר ונטא"כ צאצר הנות עיקר טוונאחר הוא נטוס צמר הנות ואם חן כזית צמר טהור' טיעו' לטונא חינו ונטונא נטוס אצ' להיות כנות עלמו לטונא צאוסל, וטהור טהור ר"ח היינו ונטונא חסל אזל צנגע ונטא חטונא וכו"ה נוכח צהרונצ"ס צפ"צ ונהלכו' ט"מ, ח"כ טהור לגנרי קאונר ר"ח ואיירי צאצר ונפל שאין צו ענס כשעורה וכונו טהנליץ ופי' הרצ כ"ו דצרי הרונצ"ס ונוה טהסיג עליו צוה טרצ"ד טס צפ"צ: [ב] וכתב צנגילת תענית פסח זעירא וכו'. כלומר צתני' פסחא זעירא דהיינו פסח שני דלח למוספד אזל פסח'

דצח

כמו שהיו פלשתים עושים כמ"ש [ג] וחרש לא ימצא וגו' והיתה הפצירה פים וגו', וכשגברה יד בני חשמונאי בטלוהו ויום שבטלוהו עשאוהו יום טוב. סליק פרק שני:

פרק שלישי

סיון בשבעה עשר בסיון* אחרת (פי' אמידת אמיזת תרגום אמתת נמלה אמידת אסמנתא) מגדל צור (פי' כלכד העיר לור) זו קסרי בת אדום שהיא יושבת בין החולות (פי' נדינה שהיא חול ואינה עושה פירות, כל הפי' נערוך), והיא היתה לישראל יחד רעה בימי יוונים. וכשגבר' יד בני חשמונאי כבשוה והוציאו' משם והושיבו ישראל בתוכ' ואותו היום שכבשוה עשאוהו יום טוב: בט"ו ביה ובט"ז בי' גלו אנשי בית שאן ואנשי בקעתה, ואף הם היו יחד רעה לישראל בימי יוונים כלפי הערביים מפני שלא נתחייבו גלות בראשונה ולא הגלה אות' לא יהושע בן נון ולא

פי' מהר"א

רצא היינו פסק ראשון מותר לספור חלף ק"ו לפסחא רצא שהוא דלף לנפסד ה"ס נניי חצר ון סנת נטנול צלוהל נק"ו דלצר ון סמי וכן נפוסט צמולין צקוף פרק העור והרוטב דף קכ"ט ע"ב: [ג] וחרש לא ינלף וגו' והיתה הפצירה פים וגו'. פסו' הוא צמואל ח' י"ד חלף תחל' ונלכות שחול ופי' רס"י לח ה' מוויין צתחלת ונלכות שחול כי הפלישתים המושלים צישראל העצירו כל מורשי צרל מישראל פן יעשו כלי זיין להלחם וירדו כל ישראל הפלישתים, וכשהיו ישראל לריכין לחרשי צרל ללעוץ איתים וקרדונות ונחרישו' היו זקוקי' לירד אל חרץ פלישתים: והיתה הפציר' פים לנחרוט'. והיתה להם לאיתים שהיה להם טורח לרד' אל הפלישתים ללעוץ' היתה הפציר' פים (פייל) צלע"ז שיש לה הפצר פיות כלומר חידודי' סרצ' הית' להם לחדד הנחרישו' והאיתים' עכ"ל. וקסה מאי שייכות זה לנעל' לנעשה ון שהיו כותצין על ונלחו של שור וחמו' שאין להם חלק כו', ונ"ל כונו שופר' סרד"ק סיפ' הכתו' לנו כי לא נונלף חרצ ומני' ציד העם כ"א ציד שחול ויונתן להודי' כי לא צחרצ ומנית יושיע ה' ולו לצדו השוע' אעפ"י שהיו כנגד' עם רצ והם לא היו חלף חלק ות"ר איש אעפ"י כ היתה תשועה גדולה ציום הסו', וא"כ הפלישתים חסצו ג"כ שאין להם חלק צאלסי ישראל להושיע להם צלף חרצ ומנית, ועין צמידושי טעם לנה דווקא כותצין על ונלחו של שו' וחמו':